

OTHELLO

de
Shakespeare

Intr-un număr recent al revistei vorbeam, în spațiul acestei rubrici, despre însemnata datorie de ordin cultural ce revine teatrului radiofonic, nu numai în conservarea unor spectacole importante, dar și în anticiparea, în pregătirea unui fond valoros de lucrări pentru viitoarea „Fonotecă de aur”. Constatăm cu bucurie că prilejul de a ne referi din nou la această idee ne-a fost oferit, la foarte scurtă vreme, de montarea radiofonică a unei piese de rezistență din opera shakespeariană, *Othello*, în traducerea lui Florian Nicolau, adaptarea lui Mircea Albulescu și regia lui Cristian Munteanu. O creație importantă, pe care o putem numi, fără teamă de a exagera, „eveniment”, un moment semnificativ de teatru, ce își află locul firesc în zestrea artistică pe care treptat, prin acumulări și, mai ales, printr-o exigentă selecție, radioul și-o alcătuiește cu fiecare an (prezența lui Mircea Albulescu în *Othello* și a lui Ștefan Iordache în *Iago* ar fi argumente suficiente, dar nu sînt singurele).

Reușita montării derivă, în primul rînd, dintr-o atență elaborare și șlefuire, din studiul minuțios și inspirat al textului, dintr-o anume temeinicie, soliditate a abordării, prezentă în adaptarea radiofonică și deopotrivă în concepția regizorală, în interpretarea fiecărui rol, chiar a celor mai mărunte, în alcătuirea coloanei sonore etc. Nu apare, în cazul lui *Othello*,

acea impresie de lucru făcut repede — nu neapărat superficial, dar, oricum, repede —, impresie produsă uneori chiar de montările valoroase pe care ni le oferă în mod obișnuit radioul. Ideile sînt decupate cu grijă, ordonate, puse în evidență, frumusețea replicii, valoarea literară a cuvintului își află mereu un echivalent pe măsură.

În interpretarea lui Mircea Albulescu, *Othello* apare clocotitor de viață, înălțat și strivit neconștient de propria-i energie interioară, pierind parcă din prea multă și prea pătimașă trăire, statuar, copleșitor chiar și în rătăcirile sale. Rol generos, dar foarte dificil, *Iago* îi oferă lui Ștefan Iordache prilejul unei creații de maximă consistență a ideii și a expresiei; de la replică la replică, personajul ni se dezvăluie mereu din alt unghi, este cel știut și totuși surprinzător, neliniștit, respingînd și atrăgînd totodată, obligînd la un permanent efort de concentrare, de descifrare dincolo de cuvinte. Un relief deosebit dobîndește Desdemona, Dana Dogaru reușind să creeze, mai mult decît o siluetă luminos-dezarmată, o psihologie complexă, aproape derutantă, un personaj animat de pasiuni puternice, abia acoperite de blîndețea atent controlată a replicii.

Spațiul restrîns al acestei rubrici nu ne permite o analiză a fiecărui rol, așa încît ne vom limita la simpla enumerare a semnăturilor actorilor care au făcut, toate, din *Othello* o reușită a teatrului radiofonic: George Constantin, Florian Pittis, Dan Condurache, Dan Nasta, Monica Ghiuță, Irina Mazanitis, Gheorghe Cozorică, Ion Pavlescu, Sorin Gheorghiu, Constantin Dinulescu, Alfred Demetriu, Boris Petrof, Sergiu Demetriad, Daniel Tomescu, Aurelian Napu, Nicolae Crișu, Cristian Molfeta.

Cristina DUMITRESCU

PRECIZARE

Revenind la interviul acordat revistei „Teatrul”, publicat în nr. 9/1983, actrița Brîndușa-Zaița Silvestru dorește să precizeze că Premiul „Erasmus” a fost decernat Teatrului „Tîndărică” pentru că „a dezvoltat noi forme de expresie care au influențat fericit teatrul de păpuși și marionete din Europa”, după cum reiese din Diploma „Quibus de causis Praemium Erasmianum adiudicetur”. Spectacolul *Cele trei neveste* ale lui Don Cristobal (prelucrare după F. Garcia Lorca de Valentin Silvestru) a fost prezentat de colectivul Teatrului „Tîndărică” cu prilejul festivității de premiere, fiind considerat reprezentativ pentru concepția acestui teatru privind arta păpușarilor.